

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เด็กและเยาวชนคือบุคคลสำคัญทางสังคม ดังที่ จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2541ก : 1) กล่าวว่า เด็กและเยาวชนเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาสันติสุขของโลก และเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่งของชาติ ด้วยเป็นผู้สืบทอดวัฒนธรรมประจำชาติต่อไปในอนาคต แต่ในสภาพปัจจุบันสังคมไทยกำลังประสบปัญหาที่เด็กและเยาวชนจำนวนมากมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม มีการปรับเปลี่ยนแผนการดำเนินชีวิตไปจากเดิม กลายเป็นชีวิตฟุ้งเฟ้อ ไร้จุดหมาย สรุ่ยสร้อย จับกลุ่มมั่วสุม เที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมย์ และมีการแสดงออกทางเพศอย่างไม่เหมาะสม โดยเฉพาะในสังคมเมือง เช่น กรุงเทพมหานคร หรือบางส่วนก็มี พฤติกรรมต่อต้านสังคม (Antisocial Behavior) ซึ่งหมายถึงการกระทำที่ขัดต่อศีลธรรมจรรยา ตลอดจนกฎระเบียบและกฎหมายบ้านเมือง โดยปราศจากความรู้สึกว่าได้กระทำผิดหรือเกรงกลัวต่อผลทางลบที่จะเกิดตามมา พฤติกรรมที่แสดงออกได้แก่ การหนีโรงเรียน แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด มั่วสุมการพนัน ยาเสพติด เป็นโสเภณีเด็ก และมีค่านิยมโน้มเอียงไปในทางกระทำผิดโดยแสดงออกเป็นพฤติกรรมเกเร (Delinquency) ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในสังคม มีผลกระทบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติเป็นอย่างยิ่ง

สำหรับในปัจจุบันพฤติกรรมที่มีปัญหา และมีผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนมากที่สุด ซึ่งปรากฏตามการวิจัยของ นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2540 : 1) คือ ปัญหาการติดยาเสพติด ยาบ้า เฮโรอีน กาว ทินเนอร์ สารระเหย จำนวนเด็กและเยาวชนที่ตกเป็นทาสยาเสพติดชนิดต่างๆ มีจำนวนเพิ่มทวีมากขึ้นเป็นลำดับ โดยจะเห็นได้จากรายงานสถิติของศาลท้วราชอาณาจักรประจำปี พ.ศ.2536-2539 สถิติคดีสูงสุด 4 อันดับ ที่ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลเยาวชนและครอบครัวท้วราชอาณาจักร ปี พ.ศ.2536-2539 พบว่า คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมีสถิติสูงสุดเป็นอันดับ 1 มาโดยตลอดในระยะ 3 ปีหลัง

ตารางที่ 1 แสดงสถิติคดีอาญาสูงสุด 4 อันดับ ที่ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลเยาวชนและครอบครัว
ปี พ.ศ.2536-2539

คดีอาญา	ปี พ.ศ.2536		ปี พ.ศ.2537		ปี พ.ศ.2538		ปี พ.ศ.2539	
	ลำดับที่	จำนวนคดี	ลำดับที่	จำนวนคดี	ลำดับที่	จำนวนคดี	ลำดับที่	จำนวนคดี
ลักทรัพย์ วิ่ง ราวทรัพย์	1	2,014 (29.92%)	2	2,483 (26.64%)	2	3,122 (21.79%)	2	3,531 (19.60%)
พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ	2	1,607 (23.37%)	1	2,727 (29.26%)	1	4,420 (30.85%)	1	5,450 (30.25%)
พ.ร.บ.คนเข้าเมือง	3	396 (5.88%)	3	484 (5.19%)	4	570 (3.98%)	3	1,225 (6.80%)
พ.ร.บ.จราจรทางบก	4	285 (4.23%)	4	438 (4.70%)	3	905 (6.32%)	4	697 (3.87%)
อื่น ๆ		2,429 (36.10%)		3,188 (34.21%)		5,310 (37.06%)		7,114 (39.48%)
รวม		6,731		9,320		14,327		18,017

นอกจากนี้จากการศึกษาวิจัยของ จุฬารัตน์ ธี้อำนวย (2541 : 8-9) ถึงแนวโน้มการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในช่วง 10 ปี ช่างหน้า (พ.ศ.2541-2550) ในขั้นตอนของคดีที่เข้าสู่ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง พบว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีสถิติแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว คือเพิ่มขึ้นจาก 26,783 คดี เป็น 65,064 คดี หรือเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 182.2 ของคดีเมื่อสิ้นปี พ.ศ.2540 (ซึ่งมีคดีอาญาขึ้นสู่ศาลเยาวชนและครอบครัว จำนวน 23,057 คดี) โดยคดีความผิด พรบ.ยาเสพติดให้โทษ เป็นประเภทคดีที่คาดว่าจะเพิ่มขึ้นมากที่สุด โดยเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มจะกระทำผิดในคดียาเสพติดเป็นจำนวนมาก เป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 35.9 ของจำนวนคดีทั้งหมดที่ขึ้นสู่ศาลเยาวชนและครอบครัวในปี พ.ศ.2550 และเมื่อเปรียบเทียบอัตราการเพิ่มขึ้นของคดียาเสพติดระหว่างปี พ.ศ.2538-2539 และปี พ.ศ.2539-2540 แล้ว พบว่า ช่วงปี พ.ศ.2538-2539 มีอัตราการเพิ่มของคดียาเสพติดในเด็กและเยาวชนเพียงร้อยละ 23.3 ขณะที่อัตราการเพิ่มของคดียาเสพติดในเด็กและเยาวชนช่วงปี พ.ศ.2539-2540 เพิ่มขึ้นสูงมากถึง

ร้อยละ 48.2 ทำให้ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ซึ่งเป็นการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยทั่วไปตกลงมาเป็นคดีอันดับสองทันที

ปัญหายาเสพติดในหมู่เด็กและเยาวชนนั้นนับได้ว่าเป็นปัญหาที่ร้ายแรงมากปัญหาหนึ่ง เป็นปัญหาที่บั่นทอนสุขภาพของเยาวชนอย่างมาก และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศเพราะ เป็นปัญหาสังคมที่ก่อให้เกิดผลเสียหายใหญ่หลวงแก่ประเทศชาติ สังคมส่วนรวม และทำลายผู้ที่ ตกเป็นทาสของมันอย่างสิ้นเชิง โดยเฉพาะเยาวชนที่กำลังอยู่ในวัยเจริญเติบโตและกำลังอยู่ในวัย ศึกษาเล่าเรียน ถ้าหากตกเป็นทาสและมีปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษแล้ว นอกจากอนาคตจะ ถูกทำลายแล้ว ประเทศชาติก็จะสูญเสียทรัพยากรอันสำคัญยิ่งอย่างน่าเสียดาย

เด็กและเยาวชนที่เสพยาเสพติดนั้น นอกจากจะต้องตกเป็นผู้กระทำผิดตามที่ กฎหมายบัญญัติแล้ว ยังต้องตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม หรือเหยื่อของตนเองอีกด้วย ดังที่ อรรถพร ชูบำรุง (2538 : 59) ได้กล่าวถึงการติดยาเสพติดว่า เป็นอาชญากรรมที่ผู้กระทำยอมเป็นเหยื่อตนเอง ทั้งนี้เพราะเหตุว่าอาชญากรรมประเภทนี้ผู้กระทำเป็นทั้งอาชญากร ผู้กระทำผิด และเป็นเหยื่อ อาชญากรรมพร้อมๆ กันไป และเหตุที่ต้องถือว่าเป็นอาชญากรรมก็เพราะเป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรม และมีข้อกำหนดห้ามไว้ในกฎหมายอาญาในหลายๆ ประเทศ ซึ่งรวมทั้งประเทศไทยด้วย แต่ ในขณะที่เดียวกันการเสพยาเสพติดนั้น ในบางคนหรือบางสังคมก็มองว่าเป็นเพียงพฤติกรรม เบี่ยงเบน (Deviant behavior) ดังเช่น Simmons (อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย , 2541ค : 3) ซึ่ง ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบ และประเภทของบุคคลที่คนในสังคมคิดว่าเป็นพฤติกรรม เบี่ยงเบน ผลการวิจัยพบว่า พวกที่ติดยาเสพติด เป็นพวกที่จัดอยู่ในผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ประเภทหนึ่ง จึงเห็นได้ว่าพฤติกรรมบางอย่างอาจมองว่าเป็นอาชญากร หรือในขณะเดียวกันก็ อาจมองว่าเป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็ได้ ซึ่ง จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2541ค:12) ได้อธิบาย ไว้ว่า อาชญากรรมส่วนใหญ่เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนรูปแบบหนึ่งคือเป็นพฤติกรรมที่ผิดปกติ (Abnormal) อย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมเบี่ยงเบนและพฤติกรรมอาชญากรอาจมาบรรจบกันใน บางกรณี แต่พฤติกรรมเบี่ยงเบนบางรูปแบบก็ไม่ใช่อาชญากรรม ดังนั้น เด็กและเยาวชนที่ติดยา เสพติดบางคนที่ได้รับการเรียนรู้หรือผ่านการขัดเกลาทางสังคมที่แตกต่างกันมา จึงอาจนึกคิดไปว่า การเสพยาเสพติดนั้นไม่น่าจะเป็นการกระทำผิด แต่น่าจะเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่สามารถจะเสพ ได้

สุชา จันทน์เอม (2541 : 101) ได้กล่าวถึงปัญหาการติดยาเสพติดของเด็กและเยาวชนว่า ครอบครัวมีบทบาทและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กอย่างยิ่ง เพราะครอบครัวเป็นสถาบันแห่งแรกที่ได้ให้การอบรมทางด้านจิตใจแก่เด็กตลอดเวลา อุปนิสัยส่วนตัวของเด็ก อารมณ์ของเด็ก มีจุดเริ่มต้นมาจากบ้าน เพราะฉะนั้นครอบครัวจึงเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลหล่อหลอมให้เด็กเป็นคนดีหรือคนเลวได้ ครอบครัวที่บิดามารดาไม่มีความสามัคคี เสียสละ ให้อภัยซึ่งกันและกัน มีแต่การทะเลาะวิวาทกันบ่อยๆ เด็กก็ย่อมจะรับนิสัยก้าวร้าว พุดจาหยาบคาย ชอบวิวาท หรือในครอบครัวที่พ่อแม่ชอบเล่นการพนันหรือดื่มสุรา เด็กจะติดนิสัยชอบเล่นการพนันหรือดื่มสุราไปด้วย หรือเด็กที่บิดามารดาเลิกร้างแตกแยกไม่อยู่ด้วยกัน เด็กก็มักจะติดนิสัยแข่งกระด้างหรืออาจจะหนีออกจากบ้านไปคบเพื่อนฝูงที่มีปัญหาคล้ายๆ กัน และจับกลุ่มมั่วสุมกลายเป็นพาลเกราะไปได้

นอกจากนี้แล้ว การเข้ากลุ่มเพื่อนในระยะวัยรุ่นก็นับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่ง กลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนมาก การเข้ากลุ่มเพื่อนในระยะวัยรุ่นจะเกิดปัญหาหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าการจับกลุ่มของเด็กและเยาวชนนั้นมีวัตถุประสงค์ของกลุ่มเป็นอย่างไร ในกลุ่มที่มีปัญหามักจะมาจากเด็กและเยาวชนที่มีแนวโน้มที่จะเป็นปัญหาอยู่แล้ว เช่น ปัญหาที่เกิดจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ปัญหาที่เกิดจากความไม่สามารถมีพฤติกรรมเป็นไปตามที่คาดหวัง หรือปัญหาเนื่องมาจากการปรับตัว Lerman (อ้างถึงใน นงลักษณ์ วงศ์ประเสริฐ , 2533 : 11) ได้ชี้ให้เห็นว่า เด็กที่มีค่านิยมที่เบี่ยงเบนก็ย่อมจะแสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนด้วย การกระทำที่เบี่ยงเบนจะได้รับความชื่นชมจากกลุ่มเพื่อนทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากขึ้นเรื่อยๆ

สำหรับการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้น กิงเพชร ชนะชัย วิบูลย์วัฒน์ (2533 : 1-2) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และได้อธิบายว่าสาเหตุความเป็นมาของการกระทำผิดนั้น มิได้มีสาเหตุมาจากปัจจัยประการใดประการหนึ่งเพียงอย่างเดียว แม้กระทั่งการกระทำผิดประเภทเดียวกันก็อาจมีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายประการที่แตกต่างกันได้ และต้นเหตุของการกระทำผิดก็เป็นปัญหาซับซ้อนยากที่จะชี้ได้ว่าตัวแปรใดทำให้เกิดการกระทำผิดอย่างชัดเจน ดังนั้นนักวิชาการจึงพยายามที่จะศึกษาตัวแปรต่างๆ เพื่อนำมาอธิบายพฤติกรรมการกระทำผิด และตัวแปรที่สำคัญตัวแปรหนึ่งที่นักวิชาการให้ความสนใจศึกษาก็คือ การมองตนเอง (Self Concept) ดังที่ Lazalus S. Richard (1963 : 61) กล่าวว่า การมองตนเองนี้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคล ทำให้บุคคลเข้าใจตนเองและแสดงพฤติกรรมเป็นไปตามที่คิดว่าตนเป็น การมองตนเองที่ดีจะเป็นตัวควบคุมและเป็นเครื่องป้องกันพฤติกรรมของบุคคลมิ

ให้กระทำผิดแม้จะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี สอดคล้องกับ รัฐกมล บรรหาร (2534 : 1-2) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องกันระหว่างการมองตนเองกับลักษณะบุคลิกภาพและพฤติกรรมของบุคคล และพบว่าบุคคลที่มีการปรับตัวดี บุคคลที่ประสบความสำเร็จและมีความพึงพอใจในชีวิตด้านต่าง ๆ มักจะเป็นผู้ที่ประเมินตนเองในทางที่ดีและมีการมองตนเองที่ดี ในทางตรงข้าม บุคคลที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวเบี่ยงเบน บุคคลที่ประพฤติดนชดกับกฎเกณฑ์ บุคคลที่มีพฤติกรรมทางอาชญากรรม จะเป็นบุคคลที่มีการมองตนเองที่ไม่ดีและเมื่อศึกษาเปรียบเทียบกันแล้วพบว่าบุคคลเหล่านี้จะมีการมองตนเองที่ประเมินได้ต่ำกว่าบุคคลทั่วไป

สำหรับการพัฒนาความนึกคิดเกี่ยวกับการมองตนเองนั้น พ่อแม่นับว่ามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเป็นอย่างมาก ดังที่ อำไพ ศิริพิพัฒน์ (2515 : 94-98) ได้อธิบายไว้ว่า ในระยะแรก ๆ พ่อแม่จะเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความนึกคิดเรื่องตนมากที่สุด การเลี้ยงดูเอาใจใส่ ให้ความรัก ความอบอุ่น และการทะนุถนอมที่ได้รับมีอิทธิพลต่อความนึกคิดเกี่ยวกับตนของเด็กมาก เพราะสิ่งเหล่านี้บอกให้เด็กทราบว่าเขาเป็นที่รัก เป็นที่ต้องการและมีคุณค่าเพียงใด เมื่อพ่อแม่ไม่ให้ความรักเอาใจใส่ เมื่อความเต็มใจที่จะช่วยอะไรให้ผู้ใหญ่ถูกปฏิเสธหรือมองข้ามไป เมื่อการอบรมเน้นการทำโทษเพื่อที่จะแก้ข้อผิดพลาดของเด็ก เมื่อเด็กรู้สึกว่าคุณไม่มีความสำคัญ เมื่อพ่อแม่ไม่ให้ความยุติธรรม และเมื่อความรักของพ่อแม่เป็นแบบที่มีเงื่อนไข สิ่งเหล่านี้จะช่วยพอกพูนความนึกคิดที่ไม่ดีแก่เด็ก ประสบการณ์ในครอบครัวเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะปูพื้นฐานความนึกคิดเกี่ยวกับตนของเด็กในระยะต่อไป และหลังจากนั้น ประสบการณ์ในระยะหลัง ๆ ที่เด็กมีความสัมพันธ์กับครู อาจารย์ หรือเพื่อนๆ ก็จะมีผลต่อการพัฒนาความนึกคิดของเด็กด้วยเช่นกัน

จากที่กล่าวมาข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้น ส่วนหนึ่งก็เพราะมีการมองตนเองที่ไม่ดี ส่วนเหตุที่เยาวชนมีการมองตนเองไม่ดีนั้น Mead (1978 : 577-601) อธิบายว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นผลมาจากปฏิกิริยา (Reaction) ของคนในสังคม พฤติกรรมหนึ่งนั้นอาจตีความหมายได้หลายอย่าง ทั้งในทางบวก และลบหรือเป็นกลาง แต่เนื่องจากคนในสังคมตีความพฤติกรรมนั้น และมีปฏิกิริยาต่อพฤติกรรมของบุคคลในทางยอมรับ ปฏิเสธ หรือลงโทษ การถูกลงโทษด้วยการไม่เป็นที่ยอมรับของคนอื่น ๆ ในสังคม ทำให้มนุษย์มีการมองตนเองเกี่ยวกับบทบาทของตนเองในทางเบี่ยงเบน ยิ่งปฏิกิริยาของสังคมมีในทางลบที่รุนแรงมากเท่าไรก็ยิ่งจะทำให้บุคคลปรับตนเองให้สอดคล้องกับบทบาทที่คนเข้าใจว่าเป็นเช่น

นั้น อันเนื่องจากปฏิกิริยาของบุคคลอื่นที่มีต่อตน เช่น ปฏิกิริยาของบุคคลที่มีต่อตนด้วยการเรียกชื่อ ด้วยการตราหน้า โกঁข้างถนน ชี้อา ฯลฯ บุคคลก็จะค่อย ๆ ยอมรับเอาบทบาทนั้นเป็นของตนเองจริง ๆ จนในที่สุดก็มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างสมบูรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Lemert (1951 : 73-78) ที่ว่า ปฏิกิริยาทางสังคมมีส่วนผลักดันให้เด็กวัยรุ่นมีความประพฤติเบี่ยงเบน Lemert ใช้คำว่า "ตราหน้า" (Labelling) เป็นกระบวนการทางสังคมที่สรุปอย่างกว้าง ๆ ว่าเด็กที่มีลักษณะเช่นนั้น เช่นนี้ คือ เด็กเกเร เช่น เด็กยากจน เด็กชื้อยา เป็นต้น ซึ่งการตราหน้าเด็กอย่างรวม ๆ อย่างกว้าง ๆ ทำให้เด็กที่ถูกตราน่ายังมีความรู้สึกและได้รับประสบการณ์ทางสังคมที่ผลักดันให้เขามีการมองตนเอง (Self concept) ตามที่ถูกสังคมตราหน้าไว้ ซึ่งการ "ตราหน้า" นี้เป็นสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เด็กมีการมองตนเองที่ไม่ดี ซึ่งพฤติกรรมตรงนี้เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กหรือเยาวชนกระทำผิดซ้ำมากขึ้น

ดังนั้น จากแนวคิดและเหตุผลตลอดจนความสำคัญของปัญหาดังที่ได้กล่าวข้างต้นนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการมองตนเองของเยาวชนที่ติดยาเสพติดว่า เยาวชนที่ติดยาเสพติดนั้นมีการมองตนเองเป็นอย่างไร ประการต่อมาคือ ปัจจัยภูมิหลังทางครอบครัวและสังคมของเยาวชนที่ติดยาเสพติดนั้นมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการมองตนเองของเยาวชนที่ติดยาเสพติดมากน้อยเพียงไร และประการสุดท้ายการกระทำผิดตลอดจนการกลับมากระทำผิดซ้ำของเยาวชนที่ติดยาเสพติดนั้น มีส่วนสัมพันธ์กับการมองตนเองหรือไม่

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการมองตนเองของเยาวชนที่ติดยาเสพติด
2. เพื่อศึกษาว่าปัจจัยภูมิหลังทางด้านครอบครัว และสังคม มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการมองตนเองของเยาวชนหรือไม่
3. เพื่อศึกษาว่า การมองตนเองของเยาวชนที่ติดยาเสพติดนั้น มีส่วนสัมพันธ์ต่อการกระทำผิดตลอดจนการกระทำผิดซ้ำหรือไม่

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะเยาวชนที่กระทำผิดฐานเสพยาเสพติด ซึ่งมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ซึ่งมีอายุระหว่าง 14-18 ปี ที่ถูกศาลพิพากษาให้เข้ามาฝึกและอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ซึ่งได้แก่ บ้านอุเบกขา สำหรับเยาวชนชายที่เสพยาเสพติด และ บ้านปราณี สำหรับเยาวชนหญิงที่เสพยาเสพติด

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงการมองตนเองของเยาวชนที่ติดยาเสพติด
2. ทำให้ทราบว่า รายละเอียด ข้อมูล เกี่ยวกับปัจจัยภูมิหลังทางด้านครอบครัว และสังคม อันได้แก่ บิดา มารดา และอื่นๆ นั้น มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการมองตนเองของเยาวชนที่ติดยาเสพติดอย่างไรบ้าง
3. เพื่อให้ทราบว่า การกระทำผิดตลอดจนการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนที่ติดยาเสพติดนั้น มีส่วนสัมพันธ์กับการมองตนเองอย่างไรบ้าง ทั้งนี้เพื่อที่จะได้เป็นการแก้ไขปัญหามองตนเองที่มีผลต่อปัญหาเสพยาเสพติด และป้องกันไม่ให้เยาวชนติดยาเสพติดในวันข้างหน้าต่อไป
4. ได้เสนอแนะผลการศึกษาวิจัยต่อสังคม อันจะทำให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้เห็นถึงความสำคัญของการมองตนเองและให้ความดูแลเอาใจใส่บุตรหลานมากยิ่งขึ้น
5. เพื่อเป็นแนวทางในการทำงานวิจัยเรื่องนี้ในรายละเอียดต่อไป